

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 6. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Fredag den 2. november 2012
Tidspunkt: Kl. 10.00
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V) formand, Jens Joel (S), Jeppe Kofod (S), Sofie Carsten Nielsen (RV), Lisbeth Bech Poulsen (SF), Finn Sørensen (EL), Lykke Friis (V), Henrik Høegh (V), Pia Adelsteen (DF), Merete Dea Larsen (DF), Merete Riisager (LA), Lene Espersen (KF)

Desuden deltog: Finansminister Bjarne Corydon (S)

FO **Punkt 1. Rådsmøde nr. 3197 (økonomi og finans – budget) den 9. november 2012**

Finansministeren: Det er en forholdsvis omfattende forelæggelse. Det er selvfølgelig vant til her i Europaudvalget. Men for mig, der ikke kommer her så tit, er den forholdsvis omfattende. Jeg skal prøve at gøre det grundigt og efter mit talepunkt, så der også er en præcision – og så bliver der selvfølgelig en debat om det efterfølgende.

Jeg vil i dag forelægge fire punkter for Europaudvalget. Punkt 1 på dagsordenen vedrører den flerårige finansielle ramme, punkt 2 vedrører revisionen af EU's personalevedtægt, punkt 3 vedrører Kommissionens forslag til ændringsbudget 6 til EU's budget for 2012, og punkt 4 vedrører EU's budget for 2013. De tre første punkter forelægges til forhandlingsoplæg, mens punkt 4 er til orientering.

De fire sager har det til fælles, at de er forbundet med meget væsentlige statsfinansielle konsekvenser. Hertil kommer, at forhandlingerne om disse sager rent sagligt skal ses i tæt sammenhæng, og at de alle vil stå højt på EU's dagsorden i de kommende uger. Det vil man også kunne se i pressen.

FO 1. EU's flerårige finansielle ramme 2014-2020

- *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet den 9. november 2012, men er på dagsordenen for Det Europæiske Råd den 22.-23. november med henblik på politisk enighed*

KOM (2011) 0500, KOM (2011) 0403, KOM (2011) 0398,
KOM (2011) 0510, KOM (2011) 0511, KOM (2011) 0512,
KOM (2011) 0737, KOM (2011) 0738, KOM (2011) 0739,
KOM (2011) 0740, KOM (2011) 0742, KOM (2012) 0388

Rådsmøde 3197 – bilag 1 (sammenotat)

KOM (2011) 0500 – bilag 1 (den franske regerings erklæring)

KOM (2011) 0500 – bilag 2 (henvendelse fra Europa-Kommissionens repr. i Kbh.)

KOM (2011) 0500 – bilag 5 (henvendelse fra Concord Danmark af 22/3-12)

KOM (2011) 0398 – bilag 2 (Regeringens udtalelse af 30/11-11 vedr. den flerårige finansielle ramme for EU for perioden 2014-2020)

KOM (2011) 0398 – bilag 1 (FIU's udtalelse af 23/11-11 vedr. den flerårige finansielle ramme for EU 2014-2020)

EUU alm. del (12) – bilag 43 (forhandlingsboks – forhandlingerne om EU's flerårige finansielle ramme) (fortroligt) (papiromdelt på KOM (2011) 0500 – bilag 6)

KOM (2011) 0500 – bilag 7 (pressemeldelse fra Europa-Parlamentet vedr. budget 2014-2020)

KOM (2011) 0500 – bilag 8 (henvendelse af 31/10-12 fra Landbrug og Fødevarer)

EU-note (10) – E 53 (note af 10/8-11 om EU's flerårige finansielle ramme)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (12) – bilag 44 (foreløbigt referat af møde i EUU 25/10-12)

EUU alm. del (12) – bilag 18 (side 1576, behandlet i EUU 21/9-12)

Finansministeren: Den faste formand for Det Europæiske Råd, Van Rompuy, har indkaldt til et ekstraordinært topmøde for stats- og regeringscheferne den 22.-23. november 2012 med det formål at afslutte forhandlingerne om den flerårige finansielle ramme. Den politiske vurdering er p.t., at det er usikkert, om det vil kunne lykkes, men forsøget vil blive gjort. Alle forventer i øvrigt, at det bliver et møde med den dramatik, der hører til den slags forhandlinger, altså et dramatisk, natligt møde, hvor alle holder fast på det, de står på, til det allersidste, indtil man muligvis finder en løsning.

Jeg ved, at Europaministeren løbende har orienteret Folketinget om denne vigtige sag, og jeg var selv vært for en teknisk høring om detaljerne i Kommissionens

forslag i januar i Finansministeriet. Jeg vil derfor ikke spilde udvalgets tid på endnu engang slavisk at gennemgå Kommissionens forslag, men i stedet gå direkte til sagens politiske kerne, som regeringen ser den.

FO Det kan siges relativt enkelt: Regeringen har én helt afgørende prioritet i forhandlingerne om den flerårige finansielle ramme, nemlig at bringe den negative særbehandling, der har været af Danmark på indtægtssiden af EU's budget, til ophør. Regeringen lægger derfor afgørende vægt på, at det danske EU-bidrag reduceres med 1 mia. kr. årligt fra 2014, og at det sker via tiltag på indtægtssiden. Dette vil formentlig skulle ske gennem en egentlig rabat, som man kender det fra andre lande, men regeringen er principielt set åben over for, at korrektionen sker gennem andre ændringer på indtægtssiden, som reducerer det danske finansieringsbidrag. Det afgørende i forhandlingernes slutfase er ikke formen, men at der bliver tale om, at den danske finansiering i kroner og ører nedbringes med 1 mia. kr. via tiltag, der befinder sig på budgettets indtægtsside.

Baggrunden for vores krav er meget enkel: Hver gang en dansk skatteyder betaler 4 kroner til EU-budgettet, betaler en skatteyder fra lande med samme velstandsniveau 3 kroner til EU-budgettet.

Som det er nu, bidrager Danmark til at finansiere andre velstående landes rabatter, uden at vi selv har en rabat. Det er udtryk for en negativ særbehandling af Danmark, og det er uacceptabelt.

Den linje, vi har lagt, og som vi lægger an her i slutfasen, er udtryk for, at vi har lært af erfaringerne fra tidligere forhandlinger om EU's flerårsbudget. Danmark har i mange år – med skiftende regeringer – kæmpet for at få rabatterne afskaffet, men vi har måttet erkende, at dette ikke har været muligt.

Som konsekvens af denne erfaring har regeringen fra starten af disse forhandlinger gjort det klart, at Danmarks uforholdsmæssigt høje budgetbidrag også må korrigeres – præcis som også den tidligere regering i øvrigt gjorde.

Der står således fuldstændig klarhed omkring det danske korrektionskrav, og det er min klare oplevelse, at den faglige og politiske baggrund for det danske krav, vi er kommet med, er forstået i Bruxelles og blandt de væsentligste aktører. Når det er sagt, skal der ikke herske nogen som helst tvivl om, at det kræver en fortsat og meget stærk og markant dansk forhandlingsindsats helt frem til målstregen – det er som regel om natten – hvis vi skal komme igennem med vores krav til sidst.

Dette er også baggrunden for, at regeringen har meldt ud, at vi vil stå fast hele vejen, og at der ikke bliver nogen aftale, medmindre det danske krav bliver imødekommet.

Når det gælder udgiftssiden af EU's budget, har regeringen selvfølgelig også en række vigtige prioriteter, som jeg gerne vil gøre gældende.

Danmark arbejder således tæt sammen med en række andre lande med henblik på at sikre et budget, der afspejler de økonomiske realiteter og udfordringer, Europa står over for.

For det første lægger regeringen meget betydelig vægt på, at EU's udgifter skal holde sig inden for en samlet ramme på 1,00 pct. af EU's BNI. Kommissionens

6. Europaudvalgs møde 2/11-12

reviderede forslag bør således reduceres med ca. 135 mia. euro. Det er i øvrigt også positionen hos en gruppe af lande, som vi samarbejder tæt sammen med i denne sammenhæng. Synspunktet er ganske enkelt, at der ikke er plads til, at EU's budget stiger betragteligt i en tid, hvor medlemsstaterne skal spare.

For det andet er det vort synspunkt – og noget, vi slås får – at der inden for en sådan stram ramme bør ske en så væsentlig modernisering af EU's budget som muligt med fokus på de mest vækst- og beskæftigelsesfremmende politikker med reel EU-merværdi. For at kunne sikre finansiering af disse prioriteter lægger regeringen betydelig vægt på, at vi reducerer udgifterne til de store, traditionelle udgiftsområder, dvs. EU's fælles landbrugspolitik og samhørighedspolitikken. Også når det gælder EU's administration, er det vort synspunkt, at den bør slankes for at frigøre midler til vækstpolitikkerne. Også på dette punkt lægger regeringens linje i klar forlængelse af den tidligere regerings linje.

Ser man mere specifikt på, hvad det konkret betyder, så er indstillingen den, at regeringen under budgetkategori 1a støtter den markante stigning i udgifterne til forskning, innovation, konkurrenceevne og uddannelse – på samlet set ca. 47 pct. – som Kommissionen foreslår. I den forbindelse bør der ske en markant opprioritering af energirelateret forskning og udvikling.

Udgifterne til grænseoverskridende infrastruktur – ligeledes under budgetkategori 1a – særligt på transport- og energiområdet bør efter vor opfattelse forøges i forhold til i dag. Men i lyset af det behov for at sikre budgetdisciplin, jeg lige har omtalt, er det vor opfattelse, at stigningen bør være væsentligt lavere end den godt og vel tredobling, som Kommissionen foreslår.

EU's interne miljø- og klimaprogram – som hedder Life+ – som er placeret under budgetkategori 2, bør opprioriteres markant efter vor opfattelse.

Udvalgte programmer inden for områderne "sikkerhed og borgerskab", budgetkategori 3, samt "det globale Europa", budgetkategori 4, er efter vor opfattelse forbundet med en europæisk merværdi, og midlerne til disse budgetkategorier bør derfor øges i forhold til i dag. Under budgetkategori 4 ønsker vi også, at der afsættes væsentlige og over den kommende rammeperiode stigende ressourcer til international klimafinansiering. I lyset af behovet for at sikre budgetdisciplin bør stigningen i udgiftsniveauet til budgetkategori 3 og 4 dog være lavere end det af Kommissionen foreslåede.

For at sikre finansiering af de konkrete prioriteringer, jeg lige har gennemgået, inden for en samlet ramme på 1,00 pct. af EU's BNI, lægger regeringen endvidere vægt på, at udgifterne til den fælles landbrugspolitik – budgetkategori 2 – bør reduceres væsentligt i forhold til Kommissionens forslag. Kommissionens forslag, som indeholder begrænsede reduktioner i forhold til en situation, hvor det gældende retsgrundlag videreførtes uændret, er således utilstrækkeligt efter vor opfattelse.

Det skal bemærkes, når man orienterer Europaudvalget om situationen, at vidtgående reduktioner på landbrugsstøtten ikke vurderes at være synderligt realistiske set i lyset af den aktuelle forhandlingssituation

Det er regeringens opfattelse, at landbrugsstøtten i langt højere grad bør bidrage til en omkostningseffektiv opfyldelse af EU's mål på natur, miljø og klimaområdet, primært gennem et klart skift i fokus fra direkte støtte og markedsordninger i søjle I til landdistriktsstøtte i søjle II samt gennem en reel "greening" af søjle I.

Midlerne til samhørigheds- og strukturfondene – det er budgetkategori 1b – bør efter vor opfattelse reduceres væsentligt. Kommissionens forslag er i den forbindelse klart utilstrækkeligt. Midlerne bør i langt højere grad fokuseres på de fattigste regioner, og loftet over, hvor meget støtte et land kan modtage som andel af sit BNP, bør reduceres. Den tilbageværende struktur- og samhørighedsfondsstøtte bør i højere grad end i dag målrettes vækst- og beskæftigelse samt tiltag med europæisk merværdi, f.eks. på energiområdet.

Det er simpelt hen fordi, vi har den holdning, at det er centralt, at vi får øget kvaliteten og effekten af de hundredvis af milliarder, som bruges på strukturfonde. Det var med disse synspunktet – som jeg ved, udvalgsformanden har lagt vægt på – i ryggen, at regeringen har bidraget meget aktivt til den såkaldte "better spending" dagsorden, der netop fokuserer på at øge kvaliteten og væksteffekten af de betydelige midler, der anvendes inden for struktur- og samhørighedsfondene. Danmark har i den forbindelse været medunderskriver af og arbejdet for et non-paper om, hvordan man helt konkret kan sikre øget kvalitet og vækst for pengene. Det er sket sammen med Tyskland, UK og Nederlandene.

For så vidt angår de afsatte midler til de enkelte udgiftsområder finder regeringen – som det sidste punkt – at udgifterne til administration bør reduceres væsentligt.

Det er vigtigt at få sagt i forhold til alle disse spørgsmål, at når det gælder fordelingen af udgifterne på medlemsstaterne, arbejder regeringen på alle udgiftsområder målrettet for at sikre, at Danmark modtager sin rimelige andel af de midler, der nu engang bliver afsat i det endelige kompromis.

Herefter nogle ord om den aktuelle forhandlingssituation.

Det cypriske formandskab har den 29. oktober fremlagt et revideret udkast til aftaletekst vedrørende EU's flerårsbudget – den såkaldte forhandlingsboks. Det fremgår også det reviderede samlenotat, der er oversendt til udvalget.

Forhandlingsboksen indeholder ingen ændringer, når det gælder korrektioner på indtægts siden af EU's budget. Det er fuldstændig som forventet fra regeringens side, for det er – som jeg prøvede at beskrive det – sådan, at spørgsmålet om rabatter først vil blive afgjort af stats- og regeringscheferne på selve topmødet den 22.-23. november – og formentlig endda først sidst på mødet.

Formandskabet lægger op til, at det overordnede udgiftsniveau skal reduceres med minimum 50 mia. euro i forhold til Kommissionens forslag. Der er kommet en indikation fra formandskabet om, at yderligere reduktioner vil være nødvendige for at sikre en aftale.

Den danske holdning er, at det er positivt, at formandskabet nu tager hul på diskussionen om konkrete budgetreduktioner. Men det står samtidig klart, at niveauet på de 50 mia. euro er helt utilstrækkeligt, hvis der skal kunne indgås en aftale.

6. Europaudvalgsmøde 2/11-12

Vi vil fra dansk side – sammen med den store gruppe af lande, der ligesom os lægger vægt på budgetdisciplin – give klart udtryk for, at yderligere reduktioner er helt nødvendige.

Når det drejer sig om indholdet af budgettet, så er den realistiske vurdering, at mange lande har samhørigheds- og/eller landbrugsbudgettet som deres vigtigste prioritet, og at kun få lande har forskning som vigtigste prioritet. Derfor skal vi kæmpe hårdt for den del af sagen og formentlig også være indstillet på, at vi ikke kommer så langt med moderniseringen af budgettet, som vi fra dansk side gerne så.

Som jeg prøvede at sige indledningsvis, er den flerårige finansielle ramme en sag, der er forbundet med meget betydelige statsfinansielle og europapolitiske konsekvenser. Der står meget på spil, både for Danmark og for Europa. Jeg håber derfor, at partierne vil bakke op om regeringens klare forhandlingsoplæg.

Pia Adelsteen var godt klar over, at der er lande, som bestemt ikke vil gå med til et lavere budget, fordi de er nettobidragmodtagere, så forhandlingssituationen er vanskelig. Dansk Folkeparti kan ikke støtte forhandlingsoplægget. Hun ville gerne have bekræftet, at finansministeren vil sige nej til budgettet, hvis Danmark ikke får en rabat på 1 mia. kr.

Lykke Friis forudså, at det kommende topmøde kan gå hen og blive temmelig dramatisk, og henviste til, at Van Rompuy havde sagt, at det godt kunne blive hans første treskjortetopmøde. For statsministerens vedkommende ville det måske blive et treblusetopmøde. Hun pegede også på, at premierminister Cameron havde haft meget store problemer med at komme igennem med de synspunkter, han havde, over for det britiske parlament. Hun betegnede det som forstemmende, at man tilsyneladende ikke kommer igennem med den modernisering, som vi ønsker, og henviste til, at den svenske udenrigsminister, Karl Bildt, havde sagt, at det er et bagudskuende budget, det cypriske formandskab har lagt op til, og spurgte: "Er de klar over, at verden har forandret sig?"

Hun troede, de fleste havde forstået, at Danmark går efter at få en rabat, men for Venstre er det lidt uklart, hvad Danmark derudover går efter. Hun troede, at nu, når formandskabet er overstået, ville vi skrue bissen på og komme med nogle klare prioriteter. Hun mente, vi risikerede at vinde slaget om rabatten, men at det kunne gå hen og blive en Pyrrhussejr, idet det kan betyde, at det ikke lykkes at få afsat flere penge til forskning og Connecting Europe faciliteten. Når mange lande vil bevare landbrugsbudgettet, og mange lande vil bevare strukturfondsbudgettet, bliver man nødt til at skære andre steder. Det cypriske formandskab vil spare 18 mia. euro på udgiftskategori 1a. På den baggrund spurgte hun, om regeringen finder de nedskæringer på udgiftskategori 1a, der er foreslået fra det cypriske formandskab, acceptable.

Lykke Friis spurgte, hvor det grønne er blevet af, og henviste til beslutningen om, at 20 pct. af udgifterne skulle gå til klimarelaterede formål. Her henviste hun til, at kommissær Connie Hedegaard gik ind for det, at grønt er nævnt 29 gange i det

6. Europaudvalgsmøde 2/11-12

danske formandskabsprogram og er nævnt 51 gange i regeringsgrundlaget. Hun spurgte, om det er noget, regeringen vil bruge krudt på i slutspurten.

Hun forstod, at Danmark vil kæmpe for rabatten, men betyder det, at vi skal betale mindre? Når man læser papirerne, ser det ud, som om vi skal betale 2 mia. kr. mere, men får 1 mia. kr. igen, således at merudgiften bliver på 1 mia. kr. Hun spurgte, hvor meget budgettet skal nedskæres med, hvis det danske merbidrag skal blive nul. Hvis vi skal betale mere til EU, får det indflydelse på de finanslovsforhandlinger, der foregår.

Finn Sørensen pegede på, at Kommissionen opererer med en omlægning af told- og afgiftsreglerne, sådan at landene kommer til at beholde en mindre del, nemlig 10 pct. imod nu 25 pct. Han spurgte, hvad vi forventer, at den omlægning kommer til at koste Danmark, og ville gerne vide, om man har taget højde for den i finansloven.

Der tales også om en omlægning af momsreglerne, og det ser ud til, at Kommissionen vil medregne det på indtægtssiden. Han ville gerne vide, hvad det kommer til at betyde for Danmark.

Han forstod, at statsministeren for ikke så længe siden havde sagt, at vi ville nedlægge veto fra dansk side, hvis vi ikke får en rabat på 1 mia. kr. Han spurgte, om den trussel stadig står ved magt. Desuden spurgte han, hvad der ligger i truslen. Betyder den, at der netto skal ske en reduktion af Danmarks bidrag til EU på 1 mia. kr.? I så fald skal der jo ske væsentlige budgetreduktioner. I den forbindelse henviste han til det, der står i den kommenterede dagsorden om, at regeringen vurderer, at den isolerede effekt af Kommissionens forslag til udgiftsniveau vil være et dansk merbidrag på ca. 2 mia. kr. årligt i perioden 2014 til 2020. Derfor spurgte han, om der ligger det i kravet om en rabat på 1 mia. kr., at hvis vi får den, vil vi acceptere øgede udgifter. Altså at rabatten bliver spist op af øgede udgifter i et eller andet omfang, som vi ikke kender endnu.

Finansministeren påpegede selv, at vi skal finde pengene ved en fornuftigere sammensætning af EU's økonomi. Efter Enhedslistens opfattelse skal der ske en langt mere ambitiøs nedsættelse af Danmarks bidrag gennem en nedsættelse af udgifterne til landbrugsstøtte og til strukturfondsstøtte. Han spurgte, om regeringen har overvejet at bruge vetovåbenet i den sammenhæng.

Så vidt han kunne se, opererer Kommissionen stadig med et provenu fra finansskatten. På den baggrund spurgte han, hvorfor regeringen ikke går ind i forhandlingerne om en finansskat og sikrer, at det ikke bliver en ny EU-skat.

Med hensyn til det grønne spurgte han, hvorfor Danmark som formandskabsland undlod at få indsat en helt konkret målsætning om, at mindst 20 pct. af budgettet skal bruges til at fremme grøn omstilling. Han ville gerne vide, hvordan regeringen vil sikre, at denne målsætning kommer ind i de flerårige rammer.

Merete Riisager mente ikke, Europaudvalget i dag kunne sige ja eller nej til EU's flerårige finansielle ramme eller til EU's budget, idet det, der var lagt op til, var, at man skulle sige ja til, at man havde tillid til, at regeringen ville stå solidt nok på sin forhandlingsposition, at dens krav var skarpt nok formuleret i forhold til en nedju-

stering af den samlede ramme, og at den ville stå på mål for Danmarks interesser.

Hun fandt, at der var nogle rigtig fornuftige ting med i regeringens forhandlingsoplæg. Danmark betaler allerede i dag et uforholdsmæssigt stort bidrag, regeringen lægger betydelig vægt på, at EU's budget ikke stiger i reale termer, vi går ind for væsentlige reduktioner i udgifterne til landbrugspolitikken og samhørighedspolitikken, og regeringen fastholder landenes eneret til skatteopkrævning. Alt det er godt, men hvordan er det så med tilliden til regeringen? Regeringen har sagt, at hvis vi ikke får rabat, så vil vi nedlægge et veto, men hvordan vil regeringen reagere, hvis nogle af de andre krav ikke bliver imødekommet?

Når regeringen siger, at den danske stat skal have eneret til skatteopkrævning, gælder det så også moms? Hvor langt vil regeringen gå for at få sine krav gennemført? Vil en nedsættelse af det danske bidrag indebære, at der er opstået en forståelse for, at EU skal have større egne indtægter? Handler det om en europæisk kickstart? Når det grønne spiller en mindre rolle, når man læser papirerne, ligger der så heri en erkendelse af, at klima- og naturtiltag er noget, man foretager af hensyn til klimaet og naturen, og ikke noget, man gør for at forøge væksten?

Henrik Høegh spurgte i anledning af talen om en Pyrrhussejr, om en beskæring af infrastrukturfonden vil få konsekvenser for Fehmernprojektet.

Finansministeren forstod, at Pia Adelsteen gav udtryk for en almindelig EUskepsis, hvilket han også havde ventet.

Lykke Friis spurgte til forhandlingssituationen. Det er selvfølgelig enormt svært at skønne over, hvor forhandlingerne ender, men finansministeren mente, at den gruppe af lande, som står sammen om at være budgetrestriktive, står relativt stærkt. Storbritannien har et meget markant synspunkt, som nok kan give anledning til at stille spørgsmål om samarbejdets videre udvikling. Men de andre budgetrestriktive lande står efter finansministerens opfattelse så stærkt, at hvis man når et kompromis, vil det være langt mere restriktivt end det, Kommissionen foreslår. Han gik så vidt som at sige: "Kommissionens forslag har ikke en kinamands chance for at blive vedtaget."

I anledning af Lykke Friis' bemærkning om et tresblusemøde ville finansministeren give rådet videre til statsministeren. Han var helt enig i, at den danske statsminister bør være godt rustet til forhandlingerne den pågældende nat.

Med hensyn til udtalelsen om veto nævnte finansministeren, at vi har foretaget nogle empiriske studier af, hvordan det er lykkedes andre lande at få en rabat. Det har de fået ved at skrue bissen på. Der er det særlige ved en rabat, at ingen andre lande er interesseret i, at Danmark får en rabat. Det vil sige, at vi spiller mod 26. Derfor anvender vi vetotruslen i forbindelse med rabatten.

Finansministeren var ked af, hvis man sad med det indtryk, at vore andre prioriteter ikke har samme vægt eller værdi. Her presser vi lige så hårdt på, som vi har gjort hele tiden, også under den tidligere regering. Men her er forholdet det, at vi er på hold med en række andre lande, som mener det samme.

6. Europaudvalgsmøde 2/11-12

Finansministeren mente, han som minister havde pligt til at møde op i Europaudvalget og give udtryk for en realistisk vurdering af forhandlingssituationen. Det var hans vurdering, at vi kommer i kraftig modvind, når det gælder modernisering af budgettet, men det betyder ikke, at vi ikke vil gøre noget for at få det moderniseret. Der er imidlertid en række lande, som siger, at det ikke må gå ud over landbrugsstøtten og samhørighedsmidlerne. Landbrugsstøtte har mange venner; forskning har få venner, samhørighedsstøtte har mange venner.

Finansministeren bekræftede over for Finn Sørensen, at ændringen vedrørende told og afgifter giver anledning til et begrænset dansk merbidrag i størrelsesordenen 25 mio. kr. Det er indbudgetteret.

Det samme gælder momsindtægterne.

Finansministeren mente ikke, Finn Sørensen behøvede være så rædselsslagen, for Kommissionens forslag vil ikke blive vedtaget, og derfor er de 2 mia. kr., det vil indebære i merbidrag fra Danmark, helt teoretiske.

Som nævnt tænker vi ikke på at nedlægge veto, når det gælder de andre danske prioriteter, idet vi her samarbejder med en række andre lande.

Det, statsministeren sagde om veto, gælder naturligvis hele vejen igennem.

Hvis det går sådan, som en meget bred kreds af lande kæmper for, at man når ned på, at EU's budget bliver på 1 pct. af BNI, og vi får vores rabat, så svarer det til, at vi netto har udgifter til EU på 1 mia. kr. mindre, end vi ellers ville have haft.

Ganske vist skal formandskabet formidle samarbejdet og kan ikke forfægte snævre egne interesser, men da vi havde formandskabsopgaven, lykkedes det for os at få målsætningen om de 20 pct. vedrørende klima ind i forhandlingsboksen. Der skal kæmpes videre for denne sag, men igen mente finansministeren, Europaudvalget er bedre tjent med at få en realistisk vurdering.

I anledning af Merete Riisagers indlæg pointerede finansministeren, at man ikke kan tale om en kickstart i Europa. Tværtimod skal budgettet reduceres. Men det skal moderniseres, sådan at de penge, der bruges, bruges klogere, idet vi prioriterer forskning og energi.

Han måtte afvise, at udgifterne til grøn omstilling, forskning og energi ikke har et vækstfremmede formål.

I anledning af Henrik Høegs spørgsmål om infrastruktur fonden pegede finansministeren på, at Kommissionen har foreslået en stigning på 227 pct. Det synes vi er lidt rigeligt, da vi i øvrigt har det synspunkt, at budgettet skal være restriktivt. Men finansministeren mente ikke, der var nogen grund til at se en risiko for pengene til Fehmernprojektet.

Eva Kjer Hansen anerkendte, at finansministeren forsøgte at være så realistisk i sine vurderinger som overhovedet muligt. Men hun syntes, de realistiske vurderinger mest gik på, hvad der ikke bliver til noget, og savnede nogle vurderinger af, hvad der er realistisk. Derfor spurgte hun, hvor regeringens smertegrænse ligger. Hvad skal regeringen have hjem, for at det er et OK resultat?

Hun spurgte, om finansministeren kan give sikkerhed for eller give garanti for, at det danske bidrag kommer ned i de kommende år.

Finn Sørensen måtte forstå på finansministerens lidt utydelige svar, at hvis bare vi fik rabatten, spillede det en mindre rolle, at større eller mindre dele af rabatten blev spist op af udgiftsstigninger.

I relation til finansministeren svar om, at omlægningen af told- og afgiftsreglerne ville koste Danmark 25 mio. kr., sagde Finn Sørensen, at Enhedslisten havde beregnet, at det ville koste Danmark 488,7 mio. kr. Derfor bad han om et skriftligt svar.

Han mente ikke, han fik svar på sit spørgsmål om, hvad ændringen med hensyn til momsindtægter ville komme til at koste Danmark.

Hvis vi kun vil bruge vetoet i forbindelse med rabatten, risikerer vi så ikke at male os selv op i et hjørne og komme ud for et voldsomt pres, hvor vi ikke kan fastholde kravet? Var det ikke bedre at bruge muskelkraften sammen med de andre lande på de punkter, som virkelig batter noget, nemlig landbrugsstøtten og strukturfondene? Er det ikke en mere farbar vej til at få nedbragt Danmarks nettobidrag?

Nu, hvor vi ikke er bundet af at være formandskabsland, bør vi sørge for at få 20 pct. målsætningen vedrørende klima ind som en klar og bindende målsætning.

Pia Adelsteen spurgte, om Danmark vil arbejde for at få fjernet nogle af de helt åbenlyst åndssvage ting, som man bruger penge på i EU, og nævnte som eksempler bygningen af et hus for europæisk historie i Bruxelles til 1 mia. kr., at man bruger 1,5 mio. kr. til en britisk dansetrup, der hedder "De flyvende gorillaer", og at man bruger 1,3 mio. kr. til 736 postkort, som er fremstillet af folkeskoleelever og studerende.

Hun pegede på, at EU har 52 agenturer, som hvert år bruger 20 mia. kr., hvilket hun fandt decideret latterligt og overflødigt.

Merete Riisager mente, både denne regerings og den tidligere regerings tilgang til budgettet havde været så tilpas ulden, at det har svækket vor forhandlingsposition. Hun mente, vi skulle have givet udtryk for, at vi ønskede et smallere EU. I stedet for har vi været et land, som bare flød med udviklingen.

Hun gentog sit spørgsmål om, hvorvidt det, regeringen siger om, at landene skal bevare deres eneret til skatteopkrævning, også gælder de nye momsindtægter, som er foreslået.

Lykke Friis satte pris på finansministerens realistiske vurderinger, men ville stadig gerne have at vide, hvad det egentlig er, regeringen går efter. For Venstre vil det ikke være godt nok til at sige "Game, set og match", hvis vi får rabatten, men det viser sig, at "rabatten er blød", og at budgettet stiger meget og ikke bliver moderniseret, samt at udgifterne under budgetkategori 1a bliver nedskåret.

Hun forstod, at det er svært at få det grønne ind, man hvad har regeringen tænkt sig at gøre? Er det et tema, som statsminister Helle Thorning-Schmidt har tænkt sig at tage op? Eller er det noget, man erkender, at man ikke kan komme igennem med?

6. Europaudvalgsmøde 2/11-12

Med hensyn til udgiftskategori 1a er smertegrænsen så nået med det, det cypriske formandskab har foreslået, eller er regeringen villig til at gå yderligere på kompromis?

Hun betegnede finansministerens svar til Henrik Høegh vedrørende infrastruktur-fonden som interessant, idet det nærmest gik ud på, at Henrik Høegh så syner ved højlys dag. Personligt var hun meget bekymret for Fehmernforbindelsen og Kriegers Flak, hvis man skærer yderligere på denne fond.

Bliver slutresultatet, at vi får en rabat, men alligevel kommer til at betale mere til EU, end vi gør i dag?

Lene Espersen havde behov for, at finansministeren lidt klarere skitserede, hvad den danske regering går efter. Nu har statsministeren sat sig op på den høje hest og truet med at nedlægge veto, men europaminister Nicolai Wammen har mange gange givet udtryk for, at det med rabatten sådan set er på plads. Det er ikke nok at komme hjem med en rabat, hvis budgettet bliver kæmpehøjt. Det handler om det samlede billede. Hun pegede på, at den tidligere regering havde som hovedprioritet, at budgettet kom betragteligt ned. Hun mente, vi havde spillet vort taktiske kort af hænde alt for tidligt.

Lene Espersen mente, det ville være et kæmpemæssigt problem, hvis Danmark ikke stiller sig i front for at sikre, at udgiftskategori 1a kommer til at fylde mere i det samlede budget. Hun havde behov for, at budgettet kommer ned, at det bliver moderne og fremadrettet mod vækst, og at det bliver grønnere.

Lene Espersen ville gerne have finansministerens lidt klarere melding på, om det er en succes for regeringen, hvis det ender med, at vi får en rabat, men at vi skal bidrage endnu mere.

Finansministeren havde fuld forståelse for, at partierne ønskede at markere deres synspunkter. Han prøvede blot på at sige, at vi spiller vore kort i koalition med andre lande. Han mente, det var en misforståelse, at vi spiller vore kort på den måde, at vi ønsker rabatten og så skidt med resten. Det forholder sig sådan, at der i den aktuelle forhandlingssituation er en bred kreds af lande – ikke mindst Tyskland – som hører på vores argumenter med hensyn til rabatten, men man ser også gerne, at Danmark er med til at trække læsset på den brede dagsorden, som går ud på at få budgettet ned. Situationen er derfor nærmest den omvendte af den, flere af ordførerne beskriver.

Med hensyn til hvor smertegrænsen er, når det gælder den bredere dagsorden, sagde finansministeren til Eva Kjer Hansen, at vi handler i koalition med en række andre lande. Vi forsøger at holde os tæt på tyskerne, og finansministeren mente, vi kan komme ganske langt.

NOT I anledning af Finn Sørensens konkrete spørgsmål om told og afgifter og moms sagde finansministeren, at det var hans vurdering, at der ikke ville ske nogen ændringer af væsentlig økonomisk rækkevidde, idet der simpelt hen ikke er flertal for det. Han ville sende et skriftligt svar vedrørende tallene.

6. Europaudvalgsmøde 2/11-12

Finansministeren svarede Pia Adelsteen, at regeringen kæmper mod åbenlyst åndssvage udgifter, men disse tager man ikke stilling til i forbindelse med det kommende topmøde.

Det var ikke finansministerens opfattelse, at Danmark skal sige, vi ønsker et smallere EU, sådan som Merete Riisager gerne ser det. Det er ikke en position, som vil gavne vore synspunkter. Det er den måde, Storbritannien spiller kortene på, og det kan meget vel risikere at hæmme landets mulighed for at varetage sine interesser.

Finansministeren sagde til Lykke Friis, at det var forkert at forstå hans indlæg sådan, at bare vi får en rabat på 1 mia. kr., er det forholdsvis ligegyldigt, hvad det samlede budget bliver. Vi lægger væsentlig vægt på at få reduceret budgettet. Det var finansministerens realistiske vurdering, at vi kommer ganske langt. Nu må man se, om EU overhovedet kan nå til enighed, men den gruppe af lande, som simpelt hen ikke vil finde sig et væsentligt større budget, har en meget stærk position.

Finansministeren sagde til Lykke Friis og Lene Espersen, at Danmark har mange prioriteter. Rabatten kæmper vi for selv, og de øvrige ting kæmper vi for sammen med andre lande. Det gælder også det grønne.

Finansministeren sagde til Lene Espersen, at han ikke troede, Europaministeren havde givet udtryk for, at den danske rabat er på plads. Europaministeren er løbende blevet bedt om at bedømme sagens stilling og har tilkendegivet, hvordan han så på udviklingen, og Europaministeren har ligesom finansministeren sagt, at han følte, der var en vis forståelse i en relativt bred kreds vor vore argumenter, men Europaministeren har også sagt, at spørgsmålet om rabatten er noget, der afklares i den yderste time.

Finansministeren sagde til Lene Espersen, at han næppe havde medbragt et 12 siders langt oplæg, hvis indholdet kunne rummes i ordene: "Veto for rabatten". Som nævnt har vi alle de andre, stærke, markante prioriteter, der fremføres med al den styrke, vi har. Han mente i øvrigt ikke, disse prioriteter adskilte sig fra dem, den tidligere regering havde, så der er en kontinuitet og samling i dansk Europapolitik.

Eva Kjer Hansen troede ikke, man kom det med smertegrænsen nærmere end, at budgettet gerne skal reduceres og gerne skal være grønnere.

Hun gentog sit spørgsmål om, hvor stort det danske bidrag vil blive fremover, altså om finansministeren er fuldstændig overbevist om, at det vil blive lavere, end det er i dag. Hun havde spurgt, om finansministeren ville give en garanti, fordi han havde været så klar i mælet.

Finn Sørensen kunne godt forstå, at Eva Kjer Hansen blev ved med at stille det spørgsmål, for han syntes ikke, det var blevet besvaret.

Han havde ikke beskyldt finansministeren for at være fløjtende ligeglad, og han tvivlede ikke på, at finansministeren ville arbejde for de nævnte danske prioriteringer, men han havde spurgt til der danske veto og fået afklaret, at det kun gæl-

der rabatten. Det gælder ikke det samlede resultat, som kan blive, at Danmarks bidrag stiger.

Han mente, at de partier, der stemmer ja til forhandlingsoplægget, fraskriver sig brokkeretten bagefter.

Med hensyn til det grønne spurgte han igen, hvorfor vi ikke kræver, at målsætningen om de 20 pct. kommer ind nu.

Lene Espersen nævnte, at i nogle supermarkeder kan man få en rabat, som ikke er en rigtig rabat. Hun ville have en rigtig rabat og spurgte derfor, om regeringen lægger lige så stor vægt på, at budgettet reduceres, som vi gør på at få en rabat. Er regeringens succeskriterium, at hvis vi får rabatten, kan vi sådan set leve med alt andet? Regeringen skal have et mandat, og det betyder, at der er nogle partier, der skal tilkendegive, om de er tilhængere eller modstandere af det, regeringen rejser ned med. Det Konservative Folkeparti har indgået en skatteaftale med regeringen, hvor man bruger rabatten til at finansiere ganske udmærkede initiativer. Hvis det ender med, at vi skal betale mere til EU, så skal pengene findes på vores egen finanslov. Derfor var hun lidt bekymret, når finansministeren brugte embedsmandsudtrykket "vi lægger væsentlig vægt på". Hun havde brug for mere klar tale.

Lene Espersen mindede om, at da man havde mødet med statsministeren, sagde statsministeren først i de allersidste minutter af mødet, at vi ville nedlægge veto, hvis vi ikke fik rabatten. Når rabatten blev diskuteret så meget, var det fordi statsministeren på sit pressemøde havde sagt, at enten skulle vi have en rabat, eller også skulle vi have noget tilsvarende, ved at budgettet blev reduceret.

Pia Adelsteen mente ikke, der var noget nyt i, at Kommissionen vil have et større budget, Europa-Parlamentet vil gøre det endnu større, og regeringen vil have et mindre budget.

Merete Riisager gentog sit spørgsmål om det forhold, at regeringen fastholder landenes eneret til skatteopkrævning, også gælder den nye moms, der lægges op til.

Lykke Friis efterlyste svar på sit spørgsmål om Fehmernforbindelsen og Kriegers Flak.

Finansministeren kunne ikke give Eva Kjer Hansen eller udvalget nogen garantier, men det er fuldstændig klart, at vetomeldingen gælder den særskilte danske rabat, mens arbejdet for at få et restriktivt budget foregår i samarbejde med andre lande, primært Tyskland. Hans umiddelbare vurdering var, at der er gode chancer for at få begge dele. Finansministeren tilføjede, at det ikke nødvendigvis behøver være en rabat i klassisk forstand; den kan godt få en anden form, men det danske synspunkt er ikke, at vi godt kan lade være med at få en særskilt rabat, bare budgettet blive så lavt, at vi ikke kommer til at betale mere. Vi ønsker noget, der særskilt nedsætter Danmarks bidrag.

Finansministeren forudså en relativt hård konfrontation, når det gælder budgettets samlede størrelse, men heller ikke her var det muligt for ham at give garantier.

Det ville bl.a. forudsætte, at han kunne overskue, hvordan EU vil udvikle sig frem til år 2020, hvilke udvidelser der kan blive tale om osv.

Finansministeren bedyrede over for Finn Sørensen, at Danmark arbejder så hårdt som overhovedet muligt i den klub af lande, der ønsker så stærke grønne prioriteter som muligt. Det var ikke hans synspunkt, at man som formandskabsland helt skulle opgive at påvirke tingene, og der var formentlig ikke blevet indsat et punkt om grøn "mainstreaming" sidste år, hvis det var polakkerne eller cypristerne, der havde siddet for bordenden.

Lene Espersens tale om en rigtig rabat ligger i god forlængelse af den skatteaftale, der refereres til.

Finansministeren forventede ikke, at man kunne tale om succes i den forstand, at vi kunne sige: "Nu er det, vi gik efter, opnået", men han forventede, at det ville gå i den rigtige retning.

Finansministeren sagde til Merete Riisager, at Danmarks principielle holdning til momsindtægter er, at vi går imod forslaget, og tilføjede, at det var hans politiske vurdering, at det ikke bliver til noget.

Finansministeren svarede Lykke Friis med hensyn til infrastruktur fonden, at han nok ikke kunne være mere præcis end, at det danske synspunkt er, at en stigning på 227 pct. er for voldsomt. Han mente ikke, det ville give problemer i forhold til de projekter, Lykke Friis talte om.

Finn Sørensen syntes, der var en ændring i finansministerens udmelding, og ville derfor stille et meget præcist spørgsmål: "Hvis Danmark ikke opnår en netto-reduktion i vort bidrag til EU på mindst 1 mia. kr., vil Danmark så nedlægge veto?" Han tilføjede, at et ja til dette spørgsmål ikke ville få Enhedslisten til at støtte mandatet, men det ville da være et skridt i den rigtige retning.

Eva Kjer Hansen forstod, at finansministerens realistiske vurdering var, at efter budgetforhandlingerne forventede han, at Danmarks bidrag bliver mindre. Hun spurgte, om det kunne blive en del af mandatet.

Lene Espersen var meget tilfreds med finansministerens svar, som hun opfattede sådan, at vi ikke nødvendigvis skal have en kreditnota vedrørende indtægts-siden på 1 mia. kr., men at vi skal have noget særskilt for Danmark, og at tingene skal ses i en sammenhæng.

Hun hørte finansministeren sige, at Danmark ikke behøver opnå alt på alle for-handlingspunkter, for at man kan tale om en succes, men det var hans realistiske vurdering, at tingene ville gå i den rigtige retning. Hun tilføjede, at hun godt var klar over, at der er en kæmpe diskussion blandt de store lande om, hvem der skal holde for, hvis budgettet skal reduceres, idet franskmændene f.eks. ikke vil reducere landbrugsstøtten.

Pia Adelsteen var ligeglad med, om vi får en kreditnota på 1 mia. kr. eller får pengene på en anden måde – bare vi får dem.

Lykke Friis sagde, at Venstre og Konservative støtter mandatet, men de giver ikke regeringen carte blanche forstået på den måde, at de opgiver brokkeretten,

6. Europaudvalgsmøde 2/11-12

idet det ikke er nok, at statsministeren kommer ud og siger, at hun har sikret rabatten. Budgettet skal ned, og der skal ikke skæres yderligere i udgiftskategori 1a.

Finn Sørensen fastholdt, at hvis man stemmer ja, mister man brokkeretten.

Finansministeren svarede Eva Kjer Hansen, at hvis udgifterne bliver på 1 pct. af BNI, og vi får en særskilt dansk rabat, så bliver nettoresultatet, at vort bidrag til EU går 1 mia. kr. ned. Det må være den til enhver tid siddende regering, der håndterer det, hvis det viser sig, at vi kommer til at skulle betale mere i årene frem til 2020.

Han mente, det var for meget forlangt, hvis han i ét hug skulle imødekomme både Enhedslisten og Venstre. I anledning af Finn Sørensens spørgsmål henviste finansministeren til Lene Espersens indlæg og bekræftede, at det ikke er korrekt, at vi nedlægger veto i relation til hele budgettet, idet det forudsætter en viden om EU's udvikling frem til 2020, som ingen kan have.

Finansministeren sagde, at han havde fremlagt et forhandlingsmandat, som han mente lå i forlængelse af den Europapolitik, den tidligere regering havde fulgt. Om man så vil mene, at resultatet er en succes, så man kan sige "Game, set and match", må hver enkelt vurdere politisk, men han troede bestemt, vi kunne nå et resultat på alle tre prioriteter.

Lykke Friis mente også, vi må finde pengene ved at gennemføre flere reformer i Danmark, hvis udgiften til EU stiger.

Formanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet dog Dansk Folkeparti, Enhedslisten og Liberal Alliance havde ytret sig imod det.

FO 2. Revision af EU's personalevedtægt

- *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet den 9. november 2012, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på politisk enighed*

KOM (2011) 0890

Rådsmøde 3197 – bilag 2 (samlenotat)

Finansministeren: Punkt 2 på dagsordenen vedrører forslag om revision af EU's personalevedtægt, der regulerer de EU-ansattes ansættelsesvilkår, herunder særligt deres karriere-, løn- og pensionsvilkår. Punktet forelægges til forhandlingsoplæg.

Forhandlingerne om en revision af EU's personalevedtægt er forbundet med forhandlingerne om den flerårige finansielle ramme, simpelt hen fordi personalevedtægten udgør retsgrundlaget for ca. 2/3 af udgifterne til administration i EU-institutionerne. Jeg har derfor fundet det rigtigst at fremlægge forhandlingsoplæg vedrørende personalevedtægten på samme tidspunkt som forhandlingsoplægget vedrørende den flerårige finansielle ramme.

Forslaget om revision af personalevedtægten skal vedtages efter den almindelige lovgivningsprocedure, hvilket indebærer, at Parlamentet er medlovgiver.

Udgangspunktet er det forslag, som Kommissionen offentliggjorde ultimo 2011.

Hovedelementerne i forslaget er følgende:

Der skal ske en reduktion på 5 pct. i antal ansatte i perioden 2013-2017 via naturlig afgang.

Der skal ske en forhøjelse af den ugentlige arbejdstid – uden lønmæssig kompensation – fra 37,5 timer til 40 timer pr. uge.

Der skal ske en forhøjelse af pensionsalderen fra 63 til 65 år, mens førtidspensionsalderen skal forhøjes fra 55 til 58 år.

Der skal indføres en ny karrierestruktur for assistenter og kontorpersonale, der vil medføre lavere lønninger.

Der skal indføres en ny metode for de årlige reguleringer af de EU-ansattes løn og pensioner, der fremadrettet foreslås beregnet på baggrund af lønudviklingen for nationale embedsmænd i Unionens 27 medlemsstater, hvor metoden i dag er baseret på en referencegruppe af 8 lande. Der indføres samtidig en undtagelsesbestemmelse, der tillader, at man ændrer procentsatsen for reguleringen af de EU-ansattes løn og pension i tilfælde af en økonomisk krise.

Kommissionen lægger op til at videreføre løn- og tillægsniveauet samt grundprincipper bag den nuværende overvejende anciennitetsbaserede karrierestruktur.

Konsekvenserne af Kommissionens forslag er ifølge Kommissionen, at det isoleret set vil reducere stigningen i udgifterne til administration på EU's budget med i alt 1,3 mia. euro i perioden 2013-2020 samt med 1 mia. euro årligt efter 2020 ved fuld indfasning – i forhold til at man kører uændret videre med de regler, der i dag er i personalevedtægten.

For Danmark vil forslaget isoleret set indebære en reduktion i stigningen af det danske bidrag til administration på EU's budget på i alt 200 mio. kr. i perioden 2013-2020 samt herefter med 150 mio. kr. årligt ved fuld indfasning af forslaget.

Kommissionens forslag, som jeg nu har gennemgået, er efter vor opfattelse ikke tilstrækkelig til samlet set at reducere udgifterne til administration i EU-institutionerne. Kommissionens forslag til udgifterne til administration i perioden 2014-2020 indebærer således en samlet stigning på i alt 6,3 mia. euro i forhold til lofterne for 2007-13, hvilket svarer til en procentvis stigning på 11 pct.

Hvis Kommissionens forslag til EU's budget for 2013 samt Kommissionens forslag til den flerårige finansielle ramme 2014-2020 vedtages uændret, skønnes Danmarks bidrag til finansieringen af EU's administrative udgifter i perioden 2013-2020 at beløbe sig til i gennemsnit ca. 1,4 mia. kr. pr. år.

FO Regeringen lægger vægt på, at revisionen af EU's personalevedtægt medvirker til at reducere EU's udgifter til administration i forbindelse med den flerårige finansielle ramme samt fører til en betydelig modernisering af løn- og ansættelsesvilkårene for EU's ansatte, som kan bidrage til mere effektiv opgavevaretagelse i EU's institutioner.

Regeringen lægger endvidere vægt på, at revisionen bidrager til at reducere stigningen i udgifterne til EU's pensionssystem.

Regeringen finder – på linje med et stort flertal af medlemsstaterne – at Kommissionens forslag på en række punkter ikke er ambitiøst nok. Det skal ikke mindst ses i lyset af konsolideringsbestrebelse i EU's medlemslande, der mange steder har medført reformer af de ansattes vilkår og rammer for arbejdet, hvor man er gået langt videre, end når det gælder det, Kommissionen foreslår for de EU-ansatte.

Hvis man ønsker en uddybning af, hvordan regeringen vil indfri disse målsætninger, vil jeg henvise til det oversendte samlenotat, hvor vi går mere i dybden med det spørgsmål.

Pia Adelsteen spurgte, hvor tit man ændrer personalevedtægten. Hun betegnede det foreliggende forslag som en klar forbedring og forstod, at man stadig væk arbejder for, at førtidspensionsalderen skal lidt højere op, og at man vil tilpasse personalevedtægten til virkeligheden i medlemslandene.

Finn Sørensen kunne ikke støtte regeringens forhandlingsoplæg. Han mente, at det forhold, at vi herhjemme har forringet tilbagetrækningsalderen og pensionsalderen, er en rigtig dårlig undskyldning for også at gennemtvinge det over for de ansatte i EU. Der er sikkert en del overflødig fedt i administrationen, men det kan ikke få Enhedslisten til at støtte en forringelse af pensionsalderen og førtidspensionsalderen samt en forøgelse af arbejdstiden uden lønkomensation. Han spurgte, hvordan man vil gennemføre de planlagte forringelser. Er der tale om et diktat, eller forhandler man med de ansatte og deres organisationer?

Henrik Høegh syntes, forslaget på mange måder lød godt og rigtigt. Han spurgte, hvad definitionen er af at være underrepræsenteret, idet der er noget, der tyder på, at Danmark i løbet af nogle år vil være underrepræsenteret.

Finansministeren svarede Pia Adelsteen, at han havde fået oplyst, at man reviderede personalevedtægten hvert tiende år. Han var ked af, at Dansk Folkeparti ikke ville støtte forslaget – men måske var der her noget, han havde misforstået, tilføjede finansministeren.

I relation til Finn Sørensens indlæg sagde finansministeren, at i hans øjne var de gældende løn- og pensionsvilkår komplet urimelige, når man sammenligner med den danske centraladministration. Han nævnte to eksempler: En akademiker på højeste anciennitetstrin, som ikke er chef, tjener 1,6 mio. kr. årlig, og en sekretær tjener 1,1 mio. kr. årligt. I øvrigt gjorde finansministeren opmærksom på, at førtidspension ikke er førtidspension i gængs forstand, men når man når en alder af 55 år og ikke længere har lyst til at gå på arbejde, kan man mod en vis nedsættelse af pensionen blive finansieret af de europæiske skatteydere, til man dør. Derfor forstod finansministeren ikke Finn Sørensens synspunkt, når Finn Sørensen i øvrigt mener, at Danmarks bidrag til EU er for højt. Regeringen vil gerne gå længere end foreslået. Nu må vi se, hvor langt vi kan komme.

I modsætning til Henrik Høegh syntes finansministeren ikke, forslaget var godt nok.

NOT Om Danmark vil blive underrepræsenteret i EU-institutionerne ville finansministeren svare på skriftligt, da det ikke var en del af hans paratviden, sagde han til Henrik Høegh.

Finn Sørensen gjorde opmærksom på, at han ikke forholdt sig til niveauet for løn og pension, og at han ville ønske finansministeren alt muligt held i arbejdet med at få nedbragt lønninger og pensioner. Hans indvending gik på spørgsmålet om tilbagetrækningsalder, som Enhedslisten havde et fundamentalt anderledes syn på end regeringen. I øvrigt havde han også sagt, at Enhedslisten gerne så, at man skar en del af fedtet væk. Det kan ske gennem en nedskæring af antallet af ansatte.

Pia Adelsteen gjorde opmærksom på, at hun kunne støtte regeringens forhandlingsoplæg. Hun havde blot spurgte, hvor tit man ændrede personalevedtægten. Hun mente godt, det kunne ske hyppigere end hvert tiende år, og pegede på, at man har kortere overenskomstperioder i Danmark.

Også hun fandt det fuldstændig vanvittigt, at man havde en førtidspensionsalder på 55 år, men pegede på, at man dog vil sætte både den og pensionsalderen op.

Merete Riisager syntes, regeringens forhandlingsoplæg lød fornuftigt, hvorfor Liberal Alliance kan støtte det.

Henrik Høegh præciserede, at han støttede regeringens forhandlingsoplæg. Han havde blot spurgte til, hvad kriterierne er for at være underrepræsenteret. Han var tilfreds med at få et skriftligt svar.

Formanden pegede på, at der skulle være et samråd om det emne den 23. november.

6. Europaudvalgsmøde 2/11-12

Finansministeren glædede sig over tilslutningen fra Dansk Folkeparti og Liberal Alliance.

Pia Adelsteen spurgte, om regeringen vil arbejde for, at personalevedtægten revideres hyppigere end hvert tiende år.

Finansministeren svarede, at der er stillet forslag om et review af personalevedtægten, som giver mulighed for en genforhandling i 2018. Så der var nogen, der tænkte i de baner.

Formanden konkluderede, at de ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Enhedslisten havde ytret sig imod det.

FO 3. Ændringsbudget 6 til EU's budget for 2012

– Vedtagelse

KOM (2012) 0632

Rådsmøde 3197 – bilag 4 (sammenfatning)

Finansministeren: Punkt 3 vedrører Kommissionens forslag til ændringsbudget 6 til EU's budget for 2012.

Regeringen forelægger almindeligvis ikke ændringsbudgetter for Europaudvalget, medmindre de rejser uforudsete eller principielle spørgsmål. Ændringsbudget 6 har imidlertid så væsentlige statsfinansielle konsekvenser, at en dansk holdning hertil efter vor opfattelse bør forelægges til forhandlingsoplæg.

Kommissionen foretager i slutningen af året en opdatering af skønnene for udgiftssiden og indtægtssiden af budgettet.

Kommissionen har på baggrund heraf opjusteret betalingsbehovet på udgiftssiden med ca. 9 mia. euro, hvoraf 7 mia. euro vedrører strukturfondene, samt opjusteret indtægterne med ca. 3 mia. euro.

Kommissionen begrundet ønsket om en bevillingstilførsel på 9 mia. euro med, at de afsatte betalinger EU's budget for 2012 – som et flertal i Rådet og Europa-Parlamentet er blevet enige om – efter Kommissionens opfattelse er utilstrækkelige til at finansiere betalingerne af tidligere års tilsagn.

Det forventes, at ændringsbudget 6 til EU's budget for 2012 vil blive drøftet som led i forligsproceduren med Europa-Parlamentet vedrørende EU's budget for 2013, som jeg vil redegøre for under dagsordenspunkt 4.

Ser man på konsekvenserne for Danmark, er det sådan, at Kommissionens ændringsforslag nr. 6 indebærer, at det danske bidrag til EU's budget for 2012 netto opjusteres med ca. 867 mio. kr. Opjusteringen er resultatet af en nedjustering af det danske bidrag med 452 mio. kr. som følge af revisionen af skønnene for indtægtssiden samt en opjustering af det danske bidrag med 1.319 mio. kr. som følge af opjustering af skønnene for udgiftssiden.

FO Regeringen har lagt den holdning til grund for forhandlingerne, at vi kan støtte revisionen af skønnene for indtægtssiden, idet der er tale om en fast årlig teknisk ændring.

Regeringen lægger vægt på, at bevillingsniveauet i aftalen mellem Rådet og Europa-Parlamentet om EU's budget for 2012 i øvrigt fastholdes. Regeringen er på baggrund heraf særdeles kritisk over for en bevillingstilførsel på 9 mia. euro, der i meget betydeligt omfang ændrer og forhøjer bevillingsniveauet i forhold til den indgåede aftale.

Fra dansk side lægger man derfor – sammen med andre lande, der arbejder for budgetdisciplin – vægt på, at størrelsen af bevillingstilførslen nedbringes betydeligt. Fra dansk side lægger man også vægt på, at der som minimum anvises finansiering til hovedparten af udgifterne via omprioriteringer eller mindreforbrug inden for andre områder af EU-budgettet.

Pia Adelsteen syntes, det var under al kritik, at man overhovedet ikke overholder budgettet. Nogle gange kan der komme noget uforudset, men det er ikke tilfældet her. Hun kritiserede, at man blander ændringer af teknisk karakter med deciderede udgiftsforøgelser. Hun ville gerne have en kommentar til dem, der siger, at det er Ministerrådets egen skyld, fordi man har sagt ja til disse udgifter.

Pia Adelsteen pegede i anden omgang på, at man vil man justere udgifterne for 2012, således at Danmarks udgifter stiger med 1,3 mia. kr. De penge skal vel også finansieres.

Lykke Friis syntes, det virkede, som om der er to verdener. I den ene skal vi spare, og i den anden må budgetterne godt stige. Hun var enig i den linje, regeringen anlagde, idet den er særdeles kritisk.

Finn Sørensen spurgte, om regeringen vil holde fast i, at der ikke kommer øgede bevillinger overhovedet, og at det danske bidrag på ingen måde opjusteres i 2012-budgettet.

Finansministeren sagde til Pia Adelsteen, at vi ville kæmpe for at få beløbet sat ned.

Pia Adelsteen gentog sit spørgsmål om, hvor man vil finde pengene.

Finn Sørensen mindede om, at han også havde været imod stigningen i 2012-budgettet.

Finansministeren sagde, at man ville arbejde for at få sat budgettet ned.

Formanden konkluderede, at de ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet dog Dansk Folkeparti, Enhedslisten og Liberal Alliance havde ytret sig imod det.

4. EU's budget for 2013

– Vedtagelse

SEK (2012) 0270, KOM (2012) 0300

Rådsmøde 3197 – bilag 3 (samlenotat)

SEK (2012) 0270 – bilag 2 (indstilling fra FIU af 21/6-11 vedr.

EU's budget for 2013)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (11) – bilag 569 (side 1457 FO, forelagt til forhandlingsoplæg i EEU 22/6-12)

Finansministeren: Punkt 4 vedrører resultatet af mødet i Forligsudvalget mellem Rådet og Europa-Parlamentet om EU's budget for 2013 og forberedelse af Øko-fin-Budget herom samt efterfølgende ændringsbudgetter til 2013-budgettet. Punktet forelægges til orientering.

Kommissionens budgetforslag for 2013 indebærer et niveau for forpligtelsesbevillingerne på 150,9 mia. euro. Det er en stigning på 2,1 pct. i løbende priser i forhold til det vedtagne budget for 2011.

For så vidt angår betalingsbevillingerne lægger Kommissionen op til at afsætte 137,9 mia. euro. Der er tale om en stigning på 6,9 pct. i løbende priser i forhold til 2012. Stigningen kan især henføres til strukturfondene, der stiger med 11,7 pct.

Rådet reducerede ved sin behandling af budgettet i juli måned forpligtelserne med 1,2 mia. euro, mens betalingerne blev reduceret med 5,2 mia. euro.

Disse reduktioner er udtryk for, at en række lande lægger meget stor vægt på, at EU's budget afspejler de konsolideringsbestrebelse, der foregår i medlemslandene.

Herved reduceres stigningen i betalingsbevillingerne i forhold til Kommissionens forslag fra 6,9 pct. til 2,8 pct., mens stigningen i forpligtelsesbevillingerne reduceres fra 2,1 pct. til 1,3 pct.

Europa-Parlamentet ønsker i lighed med tidligere år markant højere betalingsbevillinger end Rådet. Dette må man nok politisk se som et forhandlingstaktisk træk, der skal styrke Europa-Parlamentets udgangspunkt.

Niveauet i betalingsbevillingerne i Europa-Parlamentets ændringsforslag er 25 mio. euro lavere end Kommissionens forslag og 5,2 mia. euro højere end Rådets ændringsforslag. Europa-Parlamentets ændringsforslag indebærer en stigning i betalingsbevillingerne på 6,8 pct. i forhold til budgettet for 2012 – mod 6,9 pct. i Kommissionens forslag og 2,8 pct. i Rådets forslag.

Niveauet i forpligtelsesbevillingerne i Europa-Parlamentets ændringsforslag er 220 mio. euro højere end Kommissionens forslag og 1,4 mia. euro højere end Rådets ændringsforslag. Europa-Parlamentets ændringsforslag indebærer en stigning i forpligtelsesbevillingerne på 2,2 pct. i forhold til budgettet for 2012 – mod 2,1 pct. i Kommissionens forslag og 1,3 pct. i Rådets forslag.

Når det gælder konsekvenserne for Danmark, kan jeg afslutningsvis oplyse, at Kommissionens og Europa-Parlamentets budgetforslag, hvis det bliver vedtaget,

6. Europaudvalgsmøde 2/11-12

vil medføre et dansk EU-bidrag på ca. 21,3 mia. kr. i 2013, mens Rådets forslag vil betyde et dansk EU-bidrag på ca. 20,5 mia. kr. – altså en forskel på 800 mio. kr. i dansk EU-bidrag.

Når det gælder regeringens holdning til 2013-budgettet, finder regeringen – nok ikke så overraskende for udvalget – at Kommissionens forslag til EU's budget for 2012 og Europa-Parlamentets ændringsforslag hertil ikke i tilstrækkelig grad afspejler konsolideringsbestræbelserne i medlemsstaterne, og at særligt stigningen i betalingsbevillingerne på henholdsvis 6,9 pct. og 6,8 pct. er klart for høj i en tid, hvor de nationale budgetter er under pres.

Danmark vil derfor sammen med andre lande, der lægger vægt på budgetdisciplin, lægge meget betydelig vægt på at fastholde Rådets position, som indebærer, at stigningstakten i betalingsbevillingerne reduceres fra 6,9 til 2,8 pct.

I den sammenhæng er der et vigtigt pejlemærke rent forhandlingsmæssigt, som det må være muligt at holde sig under. Det er 2,91 pct. Det var stigningstakten i 2011 og den højeste stigningstakt, vi har set de sidste to år.

Samtidig er det klart, at Danmark så vidt muligt vil søge at friholde danske prioriteter, som alle befinder sig inden for de i forslaget mindst udgiftskrævende budgetkategorier, fra reduktioner. Det gælder særligt forskning og innovation.

Pia Adelsteen spurgte sig selv, om Europa-Parlamentet havde mistet jordforbindelsen. Hun mente, dets forslag var meget, meget urealistiske i forhold til, hvad medlemslandene var udsat for.

Finn Sørensen spurgte, om regeringen vil holde fast i, at der ikke kommer øgede bevillinger overhovedet, og at det danske bidrag på ingen måde opjusteres i 2013-budgettet.

Finansministeren svarede, at når han ikke lagde til grund, at der ville komme en meget stor regning til Danmark, var det fordi han havde den forventning, at man ville holde sig til en stigning på de 2,91 pct., som man anvendte i 2011. Så vil det ikke i væsentlig grad skride i forhold til det planlagte.